

“Creia que pel vint-i-cinc aniversari del meu disbarat
m’asseuria davant d’un paper en blanc
a fi d’escriure un poema excels i sublim;
creia que esdevindria un ritual de màxima interiorització
on els records impossibles mai d’enterrar
destil·larien inevitablement llàgrimes de dolor.

I enlloc de triar paraules per al primer vers
vaig estirar-me al sofà a fer una becaina;
i enlloc de triar paraules per al segon vers,
vaig anar a fer un petit tomb pel bosc;
i enlloc de triar paraules per al tercer vers
vaig anar a prendre un bany a la piscina;
i enlloc de triar paraules per al quart vers
vaig nedar delicadament al teu costat;
i enlloc de triar paraules per al cinquè vers
vaig compartir amb tu un refresc de cola;
i enlloc de triar paraules per al sisè vers
vaig contemplar el cel blau de finals d’agost;
i enlloc de triar paraules per al setè vers
vaig escoltar les teves reflexions al jardí;
i enlloc de triar paraules per al vuitè vers
vaig sopar amb tu mirant una pel·lícula;
i enlloc de triar paraules per al novè vers
vaig rentar-me les dents i vaig prendre el liti;

i enlloc de triar paraules per al desè vers
vaig donar-te un bonic petó de bona nit.

No calia escriure un gran poema sobre les cicatrius als braços,
sobre els cent punts al de l'esquerra i els cent-vint al de la dreta,
sobre un ganivet de cuina que el destí va preferir poc esmolat,
sobre una banyera plena de sang, d'angoixa i, sobretot, de por.

No calia perquè la tinta del paper hauria de ser vermella
i he anat llençant a l'aigüera tota la que guardava d'aquest color.”

“VINT-I-CINC ANIVERSARI”

Domènec Muset